

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"א - חֲלָק י"ט

קוֹנְטֵרְס 319

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

בְּרִישֵׁיהּ, וְאֵינוֹן תְּפִלִּין דְּרִישָׁא. לְבַתַּר מִתְחַבְּרוֹן
בְּסִטְרוֹי, וְנִהְרִין וְעָאלִין בְּתֵלֶת חֲלָלֵי דְגוּלְגֻלְתָּא. נְפָקִין
כָּל חַד בְּסִטְרוֹי, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא.

וְאֵלִין מִתְחַבְּרִין בְּתַרֵּי מוּחֵי. וּמוּחָא תְּלִיתָאָה כָּלִיל
לוֹן, וְאַחִיד (וְאֵינוֹן תְּפִלִּין דְּרִישָׁא. וְאֵלִין מִתְחַבְּרוֹן בְּתַרֵּי
מוּחֵי. וּמוּחָא תְּלִיתָאָה כָּלִיל לוֹן, וְנִהְרִין וְעָאלִין בְּתֵלֶת חֲלָלֵי דְגוּלְגֻלְתָּא.
לְבַתַּר נְפָקִין כָּל חַד בְּסִטְרוֹי, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וְהָאֵי מוּחָא תְּלִיתָאָה
אַחִיד) בְּהָאֵי סִטְרָא וּבְהָאֵי סִטְרָא, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא,
וְאַתְעֵבִיד מְנִיָּה תְּרֵי גּוּוּנֵי כְּלִילָן כַּחְדָּא. וּמְהָאֵי נְהִיר
אַנְפוּי, וְאַסְהִיד בְּאַבָּא וְאִמָּא גּוּוּנֵי דְאַנְפוּי. וְהוּא אֲקָרֵי

ספר מאורות הזהר

ח. וְעַתָּה מְקָרוּב הִגִּיעַ לְיָדֵי מְנַחֵה חֲדָשָׁה, סֵפֶר שַׁעַר יִשְׁשֻׁכָּר (מֵאַמְרֵי חֲדָשׁ אֵיךְ, מֵאַמֵּר
גַּל עֵינֵי אוֹת יי) שֶׁכָּתַב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי גִימְטְרִיא מְחִיָּה מְתִים. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים,
הַלוּלָא דְרִשְׁבִּי עֲמוּד רס"ג)

ג) רִשְׁבִּי פּוֹקֵד עֲקָרוֹת

א. מַעֲשֵׂה בְּאִשָּׁה אַחַת בְּצִידוֹן שֶׁשֶׁהֲתָה עֶשֶׂר שָׁנִים עִם בַּעֲלָהּ וְלֹא יִלְדָה, אֲתוּן
גַּבֵּי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּעֵינֵין לְמִשְׁתַּבְּקָא דִּין מְדִין [הֵם רָצוּ לְהַפְרֵר זֶה מִזֶּה], אָמַר
לְהוֹן, סִיכּוֹן, כְּשֵׁם שְׁנֹדְוּגָתָם זֶה לְזֶה בְּמֵאֲכָל וּבְמִשְׁתָּה, כִּף אֵין אַתָּם מִתְפָּרְשִׁים אֶלָּא
מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתָּה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דַּעַת, בְּדַעַת (ס"א בְּדָא) בְּתִיב, (שמואל א ב) כִּי אֵל דַּעוֹת
ה' וְגו', בְּגִין דְּאִיהוּ בְּתָרֵי גְוֹנֵי לוֹ גַּתְכְּנוּ עֲלִילוֹת. אָבֵל
לְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָאָה, לָא גַתְכְּנוּ. מָאִי טַעְמָא
גַּתְכְּנוּ לְהָאִי. בְּגִין דְּרִית תְּרִין חוּלְקֵי, וּבְתִיב (שמואל ב
כב) עִם חֶסֶד תִּתְחַסֵּד וְגו'.

וְהָא בְּקִשׁוּט אֻקְיָמוּ חֲבֵרִיא, דְּכְתִיב, (בראשית כט) וַיֵּגֵד
יַעֲקֹב (ד' רצ"ג ע"א) לְרַחֵל כִּי אָחִי אָבִיהָ הוּא.
וַיֵּגֵד, הָא אֻקְמוּהָ, דְּכֻלָּא רְזָא דְּחֲכָמָתָא. וְכִי בֶן רַבְקָה
הוּא. בֶּן רַבְקָה, וְלָא כְתִיב בֶּן יִצְחָק. רְמוּז, וְכֻלָּא רְמוּזָא
בְּחֲכָמָתָא. וְעַל הָאִי אֲקָרִי שְׁלִים בְּכֻלָּא. וּבִיה אֲתַחֲזִי

ספר מאורות הזהר

ב. הִלְכוּ בְּדַרְכָּיו וְעָשׂוּ לְעַצְמָן יוֹם טוֹב וְעָשׂוּ סַעֲדָה גְדוֹלָה, וְשִׁכְרְתוּ יוֹתֵר מְדִי.
כִּינּוּן שְׁנַתִּישְׁבָּה דַּעְתּוֹ עָלָיו אָמַר לָהּ, בְּתִי, רְאִי כָּל חַפְזָן טוֹב שְׁיֵישׁ לִי בְּבֵית טְלִי אוֹתוֹ
וְלִכִּי לְבֵית אָבִיךָ. מָה עֲשִׂתָּהּ הִיא, לְאַחַר שְׁיֵישׁן רְמוּזָה לְעַבְדֵיהָ וּלְשִׁפְחוֹתֶיהָ וְאַמְרָה
לְהֵם, שְׂאוּהוּ בַמָּטָה וּקְחוּ אוֹתוֹ וְהוֹלִיכוּהוּ לְבֵית אָבָא.

ג. בְּחֲצֵי הַלֵּילָה נִנְעַר מִשְׁנֵתִיהָ, כִּינּוּן דְּפַג חֲמַרְיָה אָמַר לָהּ, בְּתִי, הִיכָן אֲנִי גַתּוּן,
אָמְרָה לִיהָ, בְּבֵית אָבָא. אָמַר לָהּ, מָה לִי לְבֵית אָבִיךָ, אָמְרָה לִיהָ, וְלֹא כֶּף אָמַרְתְּ לִי
בְּעָרֵב "כָּל חַפְזָן טוֹב שְׁיֵישׁ בְּבֵיתִי טְלִי אוֹתוֹ וְלִכִּי לְבֵית אָבִיךָ", אִין חַפְזָן טוֹב לִי בְּעוֹלָם
יוֹתֵר מִמָּךְ. הִלְכוּ לְהֵם אֲצֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְעַמְד וְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם וְנִפְקְדוּ. לְלַמְדָךְ,

עֲלֵייהוּ, וְקָרָא לוֹן, (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וְהָבִי מִכָּל אֵילָנִין, לִית תְּבִיר פֶּגֶפֶן. בְּנֹטִיעוּ דִּילִיה תְּבִיר, בְּעַנְבִּים דִּילִיה תְּבִיר, דַּאינֹן פְּתִישִׁין בֵּין רַגְלִין. וְהָכִי זִית זִיתִים דִּילִיה פְּתִישִׁין. בְּגָלוּתָא אֲמַתִּילוּ יִשְׂרָאֵל בְּהוֹן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים פ) גֶּפֶן מִמְצָרִים תִּסְיַע. וְכֹן בְּגָלוּת רְבִיעָא, (ישעיה ה) פִּי כָרִם יִי צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּבְגוּוֹנָא דָּא לְזִית מְשׁוּלִים יִשְׂרָאֵל, (ירמיה יא) זִית רַעְנָן יִפֵּה פְרִי תֹאֵר. וּבְגִין דָּא, (תהלים קכח) אֲשַׁתֶּף כֶּגֶפֶן פּוֹרִיָּה בִּירְפָתִי בִּיתֶךָ בְּגִיף כִּשְׁתִּילִי זִיתִים. סְמִיךְ דָּא לְדָא, בְּגִין דַּאינֹן תְּבִירִין בְּגָלוּתָא.

וְקוֹרָא לְהֵם בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וְכָךְ מִכָּל הָאֵילָנוֹת אֵין שְׂבוּר כֶּגֶפֶן. בְּנֹטִיעָתוֹ שְׂבוּר, בְּעַנְבֵי שְׂבוּר, שְׁהֵם כְּתוּשִׁים בֵּין הַרְגָלִים. וְכָךְ זִית, הַזִּיתִים שְׁלֵה כְּתוּשִׁים. בְּגָלוּת נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל לְהֵם, זֵהוּ שְׁכָתוּב (תהלים פ) גֶּפֶן מִמְצָרִים תִּסְיַע. וְכֹן בְּגָלוּת הַרְבִּיעִית, (ישעיה ה) כִּי כָרִם הִי צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּכְמוֹ זֵה יִשְׂרָאֵל מְשׁוּלִים לְזִית, (ירמיה יא) זִית רַעְנָן יִפֵּה פְרִי תֹאֵר. וּמְשׁוּם כֶּךָ (תהלים קכח) אֲשַׁתֶּף כֶּגֶפֶן פּוֹרִיָּה בִּירְפָתִי בִּיתֶךָ בְּגִיף כִּשְׁתִּילִי זִיתִים. סְמִיךְ זֵה לְזֵה, מְשׁוּם שְׁהֵם שְׂבוּרִים בְּגָלוּת.

וְלִבְתָּר דִּיהוֹן נְקִיִּים מְגוּ פְסוּלָת, יִתְקַדְּשׁוּן לְבִי מְקַדְּשָׁא, בֵּינִין לְנִסְכָּא עַל גְּבִי מְדַבְּחָא, וְזִיתִים לְאֲדֻלְקָא בּוֹצִינָא שְׁרָגִין לְמִנְרְתָא. וּמֵאֵן זָכָה לְהָאִי. יִין דְּלָא יִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת. דְּעַרְב רַב אֵינֹן יִין דְּנִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת, וּמְגוּהוֹן מְשׁוּמְדִים, מֵינִים, אֶפִּיקוֹרְסִים מְשׁוּמְדִים לְעַבְרֹת שְׁבָכַל הַתּוֹרָה כְּלָה.

וְאַחַר שִׁיְהִי נְקִיִּים מִתּוֹךְ פְּסוּלָת, יִתְקַדְּשׁוּ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ בֵּינִין לְנִסְכָּא עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, וְזִיתִים לְהַדְּלִיק מְאֹר גְּרוֹת לְמִנְרוֹה. וּמִי זֹכָה לְזֵה? יִין שְׁלֵא הִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת. שְׁעַרְב רַב הֵם יִין שֶׁהִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת, וּמֵהֵם מְשׁוּמְדִים, מֵינִים, אֶפִּיקוֹרְסִים, מְשׁוּמְדִים לְעַבְרֹת שְׁבָכַל הַתּוֹרָה כְּלָה.

וְיִשְׂרָאֵל דַּאֲתַמַּר בְּהוֹן (תהלים קכו) וְיִתְעַרְבוּ בְּגוֹלִים וְיִלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם. עַד דִּיהוֹן דְּרוּכִין בֵּין רַגְלֵיהוּ, בְּגָלוּתָא לָא אֲתַבְּרִירוּ מִנְיָהוּ. וּבְגִינֵיהוּ אֲמַר דּוֹד עָלִיו הַשְּׁלוֹם, (תהלים מט) לְמָה אֵירָא בִימֵי רַע עוֹן עֲקָבִי יִסְבִּנִי. וְעֲלֵייהוּ אֲמַר שְׁלֹמָה, (שיר השירים א) צָאִי לִךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאֵן. בְּיַעֲקֹב. דְּעָלִיה אֲתַמַּר, לְגַבִּי נַחֲשׁ הַקְּדָמוֹנִי דְּפִתִּי לְחוּה, (בראשית א) הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאֲתַה תְּשׁוּפְנוּ עֲקָב. בְּתַר דִּיפְקוֹן מִן גְּלוּתָא, נִמְשְׁלִים לְתַפּוּחִים, וְלְכָל רִיחִין טְבִין. כְּגוּוֹנָא דְּמִפְקְנוּ דְּמְצָרִים, דְּכְּתִיב בֵּיה (שיר השירים ח) תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרִיתֶךָ. פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְהִבֵּיא כְּפוּרִים, וְאַבְתְּרִיה

וְיִשְׂרָאֵל שְׁנֵאֲמַר בְּהֵם, וְיִתְעַרְבוּ בְּגוֹלִים וְיִלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם. עַד שִׁיְהִי דְרוּכִים בֵּין רַגְלֵיהֶם, בְּגָלוּת הֵם לָא נְבָרְרוּ מֵהֵם. וּבְשִׁבְלִים אֲמַר דּוֹד, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, (שם מט) לְמָה אֵירָא בִימֵי רַע עוֹן עֲקָבִי יִסְבִּנִי. וְעֲלֵיהֶם אֲמַר שְׁלֹמָה (שיר השירים א) צָאִי לִךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאֵן. בְּיַעֲקֹב. שְׁעָלִיו נֵאֲמַר אֵל הַנְּחֹשׁ הַקְּדָמוֹנִי שְׁפַתָּה אֵת חַוּוּה, (בראשית א) הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאֲתַה תְּשׁוּפְנוּ עֲקָב. אַחַר שִׁיְצָאוּ מִן הַגְּלוּת נִמְשְׁלִים לְתַפּוּחִים וְלְכָל הַרִיחֹת הַטּוֹבִים, כְּמוֹ שְׁבִיצִיאת מְצָרִים, שְׁכָתוּב בֵּיה (שיר השירים ח) תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרִיתֶךָ. הַמְצוּוֹה שְׁאֲחֹר זו - לְהִבֵּיא כְּפוּרִים, וְאַחֲרֶיהָ - לְהַתּוֹדוֹת עַל

להתודות על הבכורים, ואַתְרִיָּה - להתודות על המעשר. ובעלי המשנה מקשים על המעשר, שאם יהיה קדם לקיטתו, או אחר לקיטתו עשורו, כמו אתרוג, שנאמר בו באילן, הלף אחר חנטה. יש מי שאומר אחר בשול הפרות. ואתרוג מקצתו דומה לאילן ומקצתו לתבואה, שהם זרעים, שנאמר בהם שלאחר לקיטתו עשורו. שאילן אינו אלא עד אחר גמר בשולו.

וּבְגִין דָּא, תְּקִינּוּ הַמוֹצֵיא (דף קכ"א ע"א) מֵאֲתֵר דְּבִשְׂוֹלוּ יָפָה. לְאַפְקָא פֶת שְׂרֹף, אֲלֵא מִמְקוֹם שֶׁהוּא מוֹטְעֵם. וְהָכִי תְּבוּאָה, בְּתֵר לְקִיטָתוֹ, אִיהוּ כְּבִישׁוֹל פִּירוֹת. וְיִשְׂרָאֵל, אֵינּוֹן מְשׁוּלִים לְאִילָן וְלְתְּבוּאָה, דְּאֲתֵמֵר בְּהוֹן (שמות כב) רֵאשִׁית בְּפִירֵי אֲדָמָתְךָ תְּבִיא בֵּית יְיָ אֱלֹהֶיךָ. וְהָכִי (דברים יח) רֵאשִׁית גְּזַ צֹאנְךָ תִּתֵּן לוֹ. דְּאֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל. דְּאֲתֵמֵר בְּהוֹן, (יחזקאל לד) וְאִתֵּן צֹאנֵי. וְהָכִי יִשְׂרָאֵל, (ירמיה ב) קִדֵּשׁ (ג"א קדש ישראל) לַיְיָ רֵאשִׁית תְּבוּאֹתָהּ, לְאַחַר לְקִיטָתוֹ מִן גְּלוּתָא, עֲשׂוּרוֹ. וְאֲתֵקְרִיאוּ קִדֵּשׁ לַיְיָ.

וּמְשׁוּם כֶּף תְּקִינּוּ הַמוֹצֵיא מִמְקוֹם שֶׁבִשְׂוֹלוּ יָפָה, לְהוֹצִיא פֶת שְׂרֹף, אֲלֵא מִמְקוֹם שֶׁהוּא מוֹטְעֵם. וְכֶף תְּבוּאָה, אַחַר לְקִיטָתוֹ הוּא כְּבִשׁוֹל פִּירוֹת. וְיִשְׂרָאֵל מְשׁוּלִים לְאִילָן וְלְתְּבוּאָה, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם (שמות כב) רֵאשִׁית בְּפִירֵי אֲדָמָתְךָ (דברים יח) רֵאשִׁית גְּזַ צֹאנְךָ תִּתֵּן לוֹ, שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם (יחזקאל לד) וְאִתֵּן צֹאנֵי. וְכֶף יִשְׂרָאֵל, קִדֵּשׁ (קדש ישראל) לַה' רֵאשִׁית תְּבוּאֹתָהּ, לְאַחַר לְקִיטָתוֹ מִן הַגְּלוּת - עֲשׂוּרוֹ. וְנִקְרָאוּ קִדֵּשׁ לַה'. וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ אִילָן גְּדוֹל וְתִקְיָה וְבוֹ מְזוֹן לְכָל. בּוֹ תוֹרָה, שֶׁהִיא מְזוֹן לְמַעְלָה. בּוֹ תְּפִלָּה, שֶׁהִיא מְזוֹן לְמַטָּה. וְאֶפְלוּ לְמַלְאָכִים אֵין מְזוֹן אֲלֵא בְּיִשְׂרָאֵל. שֶׁאִם יִשְׂרָאֵל לֹא יִתְעַסְקוּ בַּתוֹרָה, לֹא הָיָה יוֹרֵד לָהֶם מְזוֹן מִצַּד שֶׁל הַתוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁלָה לְעֵץ. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (משלי א) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. וְלִפְרִי, שֶׁהוּא מְצוּהָ.

וְהָכִי אֲתֵקְרִיאוּ אִילָנָא רַבָּא וְתִקְיָה, וּמְזוֹן לְכָלֵא בֵּיהּ. בֵּיהּ אֲוֹרֵייתָא, דְּאִיְהִי מְזוֹנָא לְעִילָא. בֵּיהּ צְלוֹתָא, דְּאִיְהִי מְזוֹנָא לְתַתָּא. (ג"א לעילא) וְאֶפְלוּ מְלָאכִין לִית לוֹן מְזוֹנָא, אֲלֵא בְּיִשְׂרָאֵל. דְּאִי לֹא דִישְׂרָאֵל יִתְעַסְקוֹן בְּאֲוֹרֵייתָא, לֹא הָוֵה נְחִית לוֹן מְזוֹנָא, מְסֻטֵר דְּאֲוֹרֵייתָא, דְּאֲמַתִּילָא לְעֵץ, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, (משלי א) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. וְלֵאִיבָא, דְּאִיְהִי מְצוּהָ.

וְהָכִי אֲוֹרֵייתָא אֲמַתִּילָא לְמֵיא. וְהָנִי לְאַשָּׂא. וְלֹא הָוֵה נְחִית מֵיא מְלַעֲלֵילָא, וְחַמְהָ דְּאִיְהִי אֲשָׂא, לֹא הָוֵה נְחִית (ג"א מְלַעֲלֵילָא) לְבִשְׂלָא פִירוֹת הָאִילָן. אֲלֵא, בְּגִין יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דָּא אֲתֵמֵר בְּיִשְׂרָאֵל, (שיר השירים ב)

וְכֶף הַתוֹרָה נִמְשָׁלָה לְמִים, וְאֵלֶּה לְאֵשׁ, וְלֹא הָיוּ יוֹרְדִים מִים מְלַמְעֵלָה, וְחַמְהָ שֶׁהִיא אֵשׁ, לֹא הִיְתָה יוֹרֵדָת (מְלַמְעֵלָה) לְבִשְׂלָא אֶת פִּירוֹת הָאִילָן, אֲלֵא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, וּמְשׁוּם זֶה נֶאֱמַר

וְהָנִי לְאַשָּׂא, לֹא הָוֵה נְחִית (ג"א מְלַעֲלֵילָא) לְבִשְׂלָא פִירוֹת הָאִילָן. אֲלֵא, בְּגִין יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דָּא אֲתֵמֵר בְּיִשְׂרָאֵל, (שיר השירים ב)

בְּיִשְׂרָאֵל, (שיר ב) הַתְּאֵנָה חֲנֻטָּה פְּגִיָּה. אֵלּוּ בְּעַלֵּי מִצְוֹת. וְהַגְּפָנִים סְמֶדֶר נָתְנוּ רִיחַ, כְּשִׁפּוֹתָחִים בְּתִשְׁבָּה, וּמִיַּד אֲתָמֶר בְּיִשְׂרָאֵל, קוֹמֵי לָךְ וְרִעְתִּי יִפְתִּי וְלֹכִי לָךְ, מִן הַגְּלוּת.

וּמִשּׁוֹם זֶה בְּאֵילָן, שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים, בְּתוֹרָה, בְּאֵלּוּ שִׁמְשֵׁתְדָלִים בַּהּ הוֹלְכִים אַחַר חֲנֻטָּה וּמַעֲשֵׂימֵי אוֹתוֹ, שֶׁשׁוֹרָה עֲלֵיהֶם יו"ד, שֶׁהִיא חֲכָמָה, א' מִי, וּבַהּ מִתְּכַנְּסִים ה"ה, שֶׁהֵם פְּרוֹת הָאֵילָן. וְמַה הוּא הָאֵילָן? ו'. אֲבָל שָׂאֵר הָעֵם, אַחַר לְקִיטָתוֹ מִן הַגְּלוּת - עֲשׂוּרוֹ, אוֹתָם צְדִיקִים שֶׁנֶּאֱמָר בָּהֶם (ויקרא כג) וְלִקְחֶתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּרֶךְ. הַדֶּרֶךְ בְּעוֹבְדֵיהוֹן, דְּאֲחִידָאן בְּמֵאֲרֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת, וְאַחַר לְקִיטָה אֲזַלְיָנָן לְגַבְיֵיהוּ (נ"א וְלַגְבֵי וְרַעִים דְּתַבּוּאָה וְאַחַר חֲנֻטָּה אֲזַלְיָנָן לְגַבְיֵיהוּ) בְּאֵילָן.

וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ בְּמַסְכַּת קְדוּשִׁין, וְקָא מְשַׁמַּע לָן דְּאֲתְרוּג פִּינְקָה, מַה יִּרְק דִּרְכוּ לִיגְדַל עַל כָּל מַיִם, וּבִשְׁעַת לְקִיטָתוֹ עֲשׂוּרוֹ. אוּף אֲתְרוּג נְמִי דִּרְכוּ לִיגְדַל וְכוּ' וּמַסְטָרָא דְּחֲכָמָה, אֵין מַיִם אֲלָא תוֹרָה. וּבְאַתְר אַחְרָא לְעֵילָא, וְהָא דִּתְנֵן, אֲתְרוּג שְׁוֵה לְאֵילָן בְּשַׁלְשָׁה דְּרָכִים, הָא אֲתְרוּג, אֲחִיד תְּרִין סְטָרִין, וְאֲתְרוּג אִיהוּ דְּיוֹקְנָא דְּלִבָּא, דְּאֲחִיד לְעֵילָא וְאֲחִיד לְתַמָּא. אֲחִיד לְעֵילָא, הֵלֵב רוּאָה. אֲחִיד לְתַמָּא, בְּדַעַת. כְּמַה דְּאוֹקְמוּהָ, הֵלֵב יוֹדַע. דַּעַת אִיהִי אֵילְנָא, תוֹרָה אֵיבָא דִּילִיה. עֵינִין דְּאֵינּוֹן פְּקוּדִין, דְּבַהוֹן הֵלֵב רוּאָה. (ע"כ רעיא מהדימנא).

וְאֲנָשִׁי קִדְשׁ תְּהִינּוּ לִי וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (איוב כח) וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא, וְאֵיזָה מְקוֹם בִּינָה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּעֵי לְיִקְרָא לֹזֵן, זְתִיר (נ"א בִּיקְרָא דְּלִחוּן) עַל כָּל שָׂאֵר בְּנֵי עַלְמָא. בְּקַדְמִיתָא

וְהַגְּפָנִים סְמֶדֶר נָתְנוּ רִיחַ, כְּשִׁפּוֹתָחִים בְּתִשְׁבָּה, וּמִיַּד אֲתָמֶר בְּיִשְׂרָאֵל, קוֹמֵי לָךְ רַעְיְתִי יִפְתִּי וְלֹכִי לָךְ, מִן גְּלוּתָא.

וּבְגִין דָּא בְּאֵילָן, דְּאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים, בְּאוֹרֵייתָא, בְּאֵילָן דְּמִשְׁתְּדָלִין בַּהּ, אֲזַלְיָן בְּתַר חֲנֻטָּה, וּמַעֲשֵׂימֵי לִיה, דְּשִׁרְיָא יו"ד עֲלֵיהוּ, דְּאִיהִי חֲכָמָה, א' מִי וּבַהּ מִתְּכַנְּשִׁין ה"ה, דְּאֵינּוֹן פִּירוֹת הָאֵילָן. וּמֵאֵן אֵילָן. ו'. אֲבָל שָׂאֵר עַמָּא, אַחַר לְקִיטָתוֹ מִן גְּלוּתָא, עֲשׂוּרוֹ. אֵינּוֹן צְדִיקִים דְּאֲתָמֶר בַּהוֹן, (ויקרא כג) וְלִקְחֶתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּרֶךְ. הַדֶּרֶךְ בְּעוֹבְדֵיהוֹן, דְּאֲחִידָאן בְּמֵאֲרֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת, וְאַחַר לְקִיטָה אֲזַלְיָנָן לְגַבְיֵיהוּ (נ"א וְלַגְבֵי וְרַעִים דְּתַבּוּאָה וְאַחַר חֲנֻטָּה אֲזַלְיָנָן לְגַבְיֵיהוּ) בְּאֵילָן.

וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ בְּמַסְכַּת קְדוּשִׁין, וְקָא מְשַׁמַּע לָן דְּאֲתְרוּג פִּינְקָה, מַה יִּרְק דִּרְכוּ לִיגְדַל עַל כָּל מַיִם, וּבִשְׁעַת לְקִיטָתוֹ עֲשׂוּרוֹ. אוּף אֲתְרוּג נְמִי דִּרְכוּ לִיגְדַל וְכוּ' וּמַסְטָרָא דְּחֲכָמָה, אֵין מַיִם אֲלָא תוֹרָה. וּבְאַתְר אַחְרָא לְעֵילָא, וְהָא דִּתְנֵן, אֲתְרוּג שְׁוֵה לְאֵילָן בְּשַׁלְשָׁה דְּרָכִים, הָא אֲתְרוּג, אֲחִיד תְּרִין סְטָרִין, וְאֲתְרוּג אִיהוּ דְּיוֹקְנָא דְּלִבָּא, דְּאֲחִיד לְעֵילָא וְאֲחִיד לְתַמָּא. אֲחִיד לְעֵילָא, הֵלֵב רוּאָה. אֲחִיד לְתַמָּא, בְּדַעַת. כְּמַה דְּאוֹקְמוּהָ, הֵלֵב יוֹדַע. דַּעַת אִיהִי אֵילְנָא, תוֹרָה אֵיבָא דִּילִיה. עֵינִין דְּאֵינּוֹן פְּקוּדִין, דְּבַהוֹן הֵלֵב רוּאָה. (ע"כ רעיא מהדימנא).

וְאֲנָשִׁי קִדְשׁ תְּהִינּוּ לִי וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (איוב כח) וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא, וְאֵיזָה מְקוֹם בִּינָה. זְכָאֵין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּעֵי לְיִקְרָא לֹזֵן, זְתִיר (נ"א בִּיקְרָא דְּלִחוּן) עַל כָּל שָׂאֵר בְּנֵי עַלְמָא. בְּקַדְמִיתָא

אָמַר לוֹן, (שמות ט) וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כַּהֲנִים. לֹא אֲעֲדִי רַחֲמֹתַי סָגִיאוֹת מִנְהוֹן, עַד דִּקְרָא לוֹן וְגוֹי קָדוֹשׁ דְּאִיהוּ יִתִּיר. לֹא אֲעֲדִי רַחֲמֹתַי מִנְהוֹן, עַד דִּקְרָא לוֹן (דברים יד) כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה. לֹא אֲעֲדִי רַחֲמֹתַי מִנְהוֹן, עַד דִּקְרָא לוֹן (שמות כב) וְאֲנֹשִׁי קָדֹשׁ תִּהְיוּן לִי דְאִיהוּ יִתִּיר מִפְּלֵא.

בַּתְּחִלָּה אָמַר לָהֶם, (שמות ט) וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כַּהֲנִים. לֹא זֶה הָאֲהָבָה הַרְבֵּה מֵהֶם עַד שֶׁקָּרָא לָהֶם וְגוֹי קָדוֹשׁ, שֶׁהוּא יוֹתֵר. לֹא זֶה הָאֲהָבָה מֵהֶם עַד שֶׁקָּרָא לָהֶם (דברים יד) כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה. לֹא זֶה הָאֲהָבָה מֵהֶם עַד שֶׁקָּרָא לָהֶם (שמות כב) וְאֲנֹשִׁי קָדֹשׁ תִּהְיוּן לִי, שֶׁהוּא יוֹתֵר מִן הַכֹּל.

כְּתִיב וְהַחֲכֵמָה מֵאִין תִּמְצֵא. אוֹרִייתָא מִחֲכֵמָה נִפְקַת, מֵאַתֵּר דְּאֶקְרִי קָדֹשׁ. וְהַחֲכֵמָה נִפְקַת, מֵאַתֵּר דְּאֶקְרִי קָדֹשׁ הַקְּדוּשִׁים. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וְכֵן יוֹבֵלָא אַתְקֵרִי קָדֹשׁ. דְּכְתִיב, (ויקרא כה) יוֹבֵל הִיא קָדֹשׁ תִּהְיֶה לָכֶם. וַיִּשְׂרָאֵל פְּלִילָן מִנִּיְהוּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְאֲנֹשִׁי קָדֹשׁ תִּהְיוּן לִי.

כְּתוּב וְהַחֲכֵמָה מֵאִין תִּמְצֵא. הַתּוֹרָה יִצְאָה מִחֲכֵמָה, מִמְקוֹם שֶׁנִּקְרָא קָדֹשׁ, וְהַחֲכֵמָה יִצְאָה מִמְקוֹם שֶׁנִּקְרָא קָדֹשׁ הַקְּדוּשִׁים. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וְכֵן יוֹבֵל נִקְרָא קָדֹשׁ, שֶׁכְּתוּב (ויקרא כה) יוֹבֵל הִיא קָדֹשׁ תִּהְיֶה לָכֶם. וַיִּשְׂרָאֵל פְּלוּלִים מֵהֶם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאֲנֹשִׁי קָדֹשׁ תִּהְיוּן לִי.

בְּקַדְמֵייתָא קָדוֹשׁ, וְהִשְׁתָּא קָדֹשׁ. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דָּא לְעִילָא לְעִילָא, וְדָא לָאו הֵכִי. דְּכְתִיב, (ישעיה ד) וְהָיָה הַנְּשֹׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ. בְּהָאֵי אַתֵּר אֶקְרִי (דף קכ"א ע"ב) קָדוֹשׁ וְלְעִילָא לְעִילָא קָדֹשׁ.

בַּתְּחִלָּה קָדוֹשׁ, וְעַכְשָׁו קָדֹשׁ. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֶה לְמַעְלָה וְזֶה לְמַטָּה. וְזֶה לֹא כְּךָ, שֶׁכְּתוּב (ישעיה ד) וְהָיָה הַנְּשֹׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ. בְּמִקוֹם זֶה נִקְרָא קָדוֹשׁ, וְלְמַעְלָה לְמַעְלָה קָדֹשׁ.

רַבִּי אַבָּא הוּא אֲזִיל בְּאַרְחָא, וְהוּוּ אֲזִיל עִמֵּיהּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִינָא, אָמַר רַבִּי חֲזִינָא, (כ"א הא דתנינן) וְאֲנֹשִׁי קָדֹשׁ תִּהְיוּן לִי, מִנְּלָן. אָמַר לֵיהּ, הָא רַבִּי יוֹסִי וְכַלְהוּ חֲבֵרִינָא שְׁפִיר קְאָמְרוּ, וְהֵכִי הוּא. מִנְּלָן. דְּכְתִיב, (ירמיה ב) קָדֹשׁ יִשְׂרָאֵל לִינִי רֵאשִׁית תְּבוּאוֹתַי, רֵאשִׁית: וְדָאֵי חֲכֵמָה אֶקְרִי רֵאשִׁית, דְּכְתִיב, (תהלים קיא) יִרְאֵת יְיָ.

רַבִּי אַבָּא הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְהָיוּ הוֹלְכִים עִמּוֹ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִינָא. אָמַר רַבִּי חֲזִינָא, וְאֲנֹשִׁי קָדֹשׁ תִּהְיוּן לִי, מִנְּלָן? אָמַר לוֹ, הֲרֵי רַבִּי יוֹסִי וְכָל הַחֲבֵרִים לְפָנָי אָמְרוּ, וְכַךְ זֶה. מִנְּלָן? שֶׁכְּתוּב (ירמיהב) קָדֹשׁ יִשְׂרָאֵל לֵיה' רֵאשִׁית תְּבוּאוֹתַי. רֵאשִׁית, וְדָאֵי חֲכֵמָה נִקְרָאת רֵאשִׁית, שֶׁכְּתוּב (תהלים קיא) יִרְאֵת יְיָ חֲכֵמָה יִרְאֵת ה'.

וּמְשׁוּם דִּישְׂרָאֵל אֶקְרוּן קָדֹשׁ (ישׂראל) בְּשְׁלִימוֹ דְּכֹלָא, כְּתִיב (שמות כב) וּבִשְׂרָא בְּשֻׁדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ. דְּהָא יִשְׂרָאֵל דְּאֵינוּן שְׁלָמִין עַל כֹּלָא, לֹא יִנְקִין מִסְטָרָא דְּדִינָא קִשְׁיָא. לְכַלְבַּ תְּשְׁלִיכוּן אוֹתוֹ. לְכַלְבַּ וְדָאֵי, דְּהוּא דִּינָא חֲצִיפָא תְּקִיפָא עַל כֹּלָא.

וּמְשׁוּם בְּשְׁלָמוֹת הַכֹּל, כְּתוּב (שמות ישׂראל) בְּשְׁלָמוֹת הַכֹּל, כְּתוּב (שמות כב) וּבִשְׂרָא בְּשֻׁדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ, שֶׁהָרִי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם שְׁלָמִים עַל הַכֹּל, לֹא יוֹנְקִים מִצַּד הַדִּין הַקָּשָׁה. לְכַלְבַּ תְּשְׁלִיכוּן אוֹתוֹ, לְכַלְבַּ וְדָאֵי, שֶׁהוּא הַדִּין הַחֲצוּרָה

החוק על הכל. בין שהדין הקשה שרוי עליו והטיל בו זממה, אסור להם לאותם שנקראים קדש. אלא לכלב תשלכון אותו ודאי, שהוא הדין החזוף, דין הקשה יותר מן הכל, שכתוב (ישעיה כו) והכלבים עזי נפש.

בא וראה, כשנזכרה נבלה בתורה, כתוב בישאל קדוש, ולא קדש. כאן כתוב ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו. ושם בנבלה כתוב (דברים יד) לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה וגו', כי עם קדוש אתה. קדוש ולא קדש, שהרי נבלה מצד של ישראל נעשתה, שלא פוסל את זה אלא ישראל. ורבים הגונים יש בה בנבלה, כמו שבארנו.

אמר רבי שמעון, כתוב כאן ואנשי קדש תהיון לי, וכתוב שם, כי עם קדוש אתה לה' אלהיך. לה' אלהיך? לי היה צריך להיות! אלא שם (בא) למעלה למעלה, וכאן (ושם) השכינה. וכתוב (ישעיה יד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו, ולא קדש. בכאן קדוש ולמעלה קדש. כתוב קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, בה"א, כמו שבארנו. ועל כף אנשי קדש תהיון לי ודאי. רבי יצחק היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, הרי כתוב קדש ישראל לה'. בסוף הפסוק כתוב כל אכליו יאשמו, מה זה אומר? אמר לו רבי שמעון, יפה אמר, כל אכליו יאשמו - הינו שכתוב ואיש כי יאכל קדש בשגגה וכו'. וכתוב וכל זר לא יאכל קדש. ומשום שישאל נקראו קדש, כתוב כל אכליו יאשמו. בא רבי יצחק ונשק ידו ואמר, אם לא באתי לכאן אלא לשמע דבר זה - מספיק.

בין דינא תקיפא שריא עלוי, ואטיל זזהמא ביה, אסיר להו לאינון דאקרון קדש. אלא לכלב תשליכון אותו ודאי, דאיהו דינא חציפא, דינא תקיפא יתיר מכלא, דכתיב, (ישעיה נז) והכלבים עזי נפש.

הא חזי, פד אדפר נבלה באורייתא, כתיב בישראל קדוש, ולא קדש. הכא כתיב, ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו. והתם בנבלה כתיב, (דברים יד) לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה וגו', פי עם קדוש אתה. קדוש ולא קדש, דהא נבלה מסטרא דישראל אתעביד, דלא פסיל האי אלא ישראל. וסגיאינן גוונין, אית בה בנבלה. כמה דאוקימנא.

אמר רבי שמעון, כתיב הכא ואנשי קדש תהיון לי, וכתוב התם פי עם קדוש אתה ליי' אלהיך. ליי' אלהיך, לי מיבעי ליה. אלא התם (ב"א הכא) לעילא לעילא. והכא (ב"א והתם) שכינתא. וכתוב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו ולא קדש. בכאן קדוש, ולעילא קדש. כתיב קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה, בה"א כמה דאוקימנא. ועל דא ואנשי קדש תהיון לי ודאי.

רבי יצחק היה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה הא כתיב קדש ישראל ליי' סופיה דקרא כתיב כל אכליו יאשמו, מאי קא מיירי. אמר ליה רבי שמעון, שפיר קא אמר, כל אכליו יאשמו, היינו דכתיב, (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה וגו'. וכתוב, וכל זר לא יאכל קדש. ומשום דישראל אקרון קדש, כתיב כל אכליו יאשמו. אתא רבי יצחק ונשיק ידוי, אמר, אי לא אתינא הכא אלא למשמע - מלה דא סגי.

אמר לו, רבי, הרי שנינו שקדש יתר למעלה מקדוש. אם כן, הרי כתוב (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות, וזו שלמות הכל? אמר לו, בא וראה, פשמתחברים פאחד, פלם נעשים בית אחד, והבית הזה נקרא קדש. הפלל של הפל קדוש, ומשום כן קדש. הוא פלל שהפל נכלל בו. וכשנכללת בישראל האמונה השלמה, הם נקראים קדש, הפלל של הפל, שכתוב קדש ישראל לה'. ומשום כן, ואנשי קדש תהיון לי.

לגיון אחד שאל את רבי אבא ואמר לו, לא כתוב ובשר בשדה טרפה לא תאכלו? ! אם כן, מהו שכתוב (תהלים קיא) טרף נתן ליראיו? טרף נתן לכלבים היה צריך להיות! למה נתן ליראיו? אמר לו, ריקא, האם כתוב טרפה נתן ליראיו? ! טרף כתוב! ואם תאמר, טרף כמו טרפה, נתן ליראיו ודאי, שדבר זה לא נתנו להזהר בו אלא לאותם יראי שמו ויראים ממנו. משום זה דבר זה לא נתן לכם, שהרי ידע שאינכם יראים ממנו ולא שומרים מצוותיו, ומשום דבר זה חמרה של התורה וצריך להזהר בה. נתן ליראיו, נתן ליראיו ודאי, ולא לאחרים. וכל חמרות התורה לא נתנם הקדוש ברוך הוא אלא לאותם יראי חטא, לאותם יראי מצוותיו ולא לכם.

שנה רבי אלעזר, כתוב (קדש ישראל וכתוב אנשי וכו') ואנשי קדש תהיון לי. מה זה ואנשי, ואחריו קדש? אלא ואנשי קדש ודאי. ששנינו, לא יצאו ישראל לחרות אלא מצד היובל. אחר שיצאו לחרות, לקח אותם היובל הזה בכנפיו, ונקראו אנשים שלו, בנים שלו. וכתוב בו ביובל, (ויקרא כה) יובל היא קדש תהיה לכם, קדש ודאי, לכם ודאי.

אמר ליה רבי, הא תנינן, דקדש, יתיר לעילא מן קדוש. אי הכי, הא כתיב (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש יי' צבאות, ודא שלימו דכלא. אמר ליה תא חזי, פד מתחברן פחדא, פלהו אתעבידו חד ביתא, והאי ביתא, אקרי קדש. פללא דכלהו קדוש ובגיני כן קדש, הוא כללא, דכלא אתפליל ביה. וישראל פד אתפליל בהו מהימנותא שלימתא קדש אקרוון, פללא דכלא, דכתיב קדש ישראל ליי'. ובגיני כן, ואנשי קדש תהיון לי.

לגיון חד שאיל לר' אבא, אמר ליה, לא כתיב ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, אי הכי, מאי דכתיב, (תהלים קיא) טרף נתן ליראיו. טרף נתן לכלבים מיבעי ליה, אמאי נתן ליראיו. אמר ליה, ריקא, מי כתיב טרפה נתן ליראיו, טרף פתיב. ואי תימא, טרף פטרפה. נתן ליראיו ודאי דמלה דא, לא יהביה לאזדהרא ביה, אלא לאיננון דחלי שמיה, ודחלין ליה. בגין כן האי מלה לא יהיב לכו, דהא ידע דאתון לא דחלין ליה, ולא נטרין פקודוי, ובגין דהאי מלה חומרא דאורייתא, ובגין לאזדהרא בה, נתן ליראיו, ליראיו ודאי, ולא לאחרי. וכל חומרי דאורייתא, לא יהיב לון קדשא ברין הוא, אלא לאיננון דחלי חטאה, לאיננון דחלי פקודוי ולא לכו.

האני רבי אלעזר, כתיב (ס"א קדש ישראל וכתוב אנשי וגו') ואנשי קדש תהיון לי, מהו ואנשי. וילבתר קדש, אלא ואנשי קדש ודאי. דתנינן, לא נפקו ישראל לחירו, אלא מסטרא דיובלא. פתר דנפקו לחירו, נקיט לון האי יובלא בגדפוי, ואקרוון גוברין דיליה. בנין דיליה, וכתיב ביה ביובלא, (ויקרא כה) יובל היא קדש תהיה לכם, קדש ודאי, לכם ודאי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵיָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יבש אשתי מולאי בידים המזוהות
"במקרה כשר מומחה"

אין זנות במוצר

הנהיב ימים רוחא יתמי "כוסף גדול"

"הנה מלכך יבוא לך
צדיק וגושע הוא
עני ורומב על המור"